

mini przewodnik

free

+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

Trasa wycieczki: Spacerkiem po najpiękniejszych zabytkach Szczecina

czas trwania: 5 godzin, typ: piesza, liczba miejsc: 8, stopień trudności:
bardzo łatwa

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Opis wycieczki

Spacer po moim pięknym mieście proponuję rozpocząć od Wałów Chrobrego - miejsca, z którym wiele osób kojarzy sobie Szczecin. Odbywa się tu wiele imprez między innymi Dni Morza czy Złot Żaglowców. Spacerując możemy podziwiać Akademię Morską, Gmach Muzeum i Urząd Wojewódzki oraz interesującą fontannę.

Drugim punktem spaceru jest Baszta Siedmiu Płaszczy, do której udajemy się idąc wzdłuż Odry. Jest ona pozostałością dawnych murów obronnych, które kiedyś otaczały miasto.

Niedaleko baszty znajduje się perełka Szczecina czyli przepięknie odnowiony Zamek Książąt Pomorskich. Na zamku odbywają się koncerty, imprezy plenerowe, z wieży zamkowej jest piękna panorama na miasto. Z zamku proponuję udać się na Rynek Sienny po drodze podziwiając kamienicę Loitzów, w której mieści się Liceum Plastyczne.

Na rynku otoczonym zrekonstruowanymi kamienicami znajduje się gotycki Ratusz Staromiejski. Na przeciwko ratusza stoi gotycki kościół pofranciszkański św. Jana Ewangelisty zbudowany w XIV w., w którym znajdują się cenne polichromie z XV i XVI wieku. Po obejrzeniu wnętrza kościoła proponuję udać się do katedry św. Jakuba, której wieża z nową iglicą góruje nad miastem, zwiedzając odnowioną katedrę trudno uwierzyć, że w latach 60. XX w. katedra była ruiną, która miała być rozebrana.

Ostatnim miejscem naszej wycieczki jest najstarsza świątynia Szczecina, kościół św. Piotra i Pawła, w którym znajduje się największa ozdoba kościoła plafon z 1703 r., natomiast na ścianach zewnętrznych umieszczono maskarony, które przedstawiają twarze autentycznych mieszkańców średniowiecznego Szczecina.

Program wycieczki

Szczecin Wały Chrobrego

Wały Chrobrego - założenie tarasowe schodzące do Odry, to atrakcja turystyczna Szczecina, z pawilonami, fontannami i rzezbami, na miejscu zlikwidowanego fortu Leopolda I (1902-1906). Składa się z gmachów, które warto zobaczyć: Krajowego Zakładu Ubezpieczeń (1902-1903); Naczelnej Dyrekcji Ceł (1914-1921), w stylu neobarokowym - obecnie Wyższa Szkoła Morska; Muzeum Miejskiego, w stylu baroku wilhelmińskiego (1908-1913) - obecnie Muzeum Narodowe; Rejencji, w stylu neomanierystycznym (1906-1911) - obecnie Urząd Wojewódzki.

53°25'45"N 14°33'51"E | na mapie:A

Szczecin Baszta Siedmiu Płaszczy

Ze wspaniałych, wysokich i grubych murów obronnych średniowiecznego Szczecina, okalających miasto pierścieniem o długości ponad 2,5 km, dziś pozostało zaledwie kilka fragmentów. Wznoszone od końca XIII w. aż po XVI w. szczecińskie obwarowania liczyły 7 bram, 15 czatowni i 22 baszty.

Jednym z nielicznych zachowanych do dziś fragmentów murów jest Baszta Panieńska, częściej nazwana Basztą Siedmiu Płaszczy. Przedstawiana na wielu sztychach, pocztówkach, ilustracjach urosła niemal do symbolu miasta. Wzniesiono ją w połowie XIV w. w pobliżu Bramy Panieńskiej. Pełniła zarazem rolę strażnicy i więzienia. Od XVIII w. mieściła się w niej lodownia i stajnie. Basztę przebudowano na przełomie XIX i XX w., na jej podstawie postawiono ośmioboczną kamienicę. Budowlę, zniszczoną podczas nalotów dywanowych w 1944 r., odbudowano w latach 70. XX w. zgodnie z jej pierwotnym średniowiecznym wyglądem.

Z nazwą baszty związana jest legenda. W mieszczącym się tu niegdyś więzieniu osadzono krawca księcia Bogusława X. Czymże naraził się ów rzemieślnik potężnemu władcy? Wybierając się na pielgrzymkę do Ziemi Świętej, Bogusław zamówił u krawca uszycie siedmiu płaszczy z niespotykanego i kosztownego materiału. Rzemieślnik tak umiejętnie skroił materię, że zostało jeszcze na suknię dla krawcowej małżonki. Sprawa wyszła na jaw, gdy Bogusław zobaczył nieznaną niewiastę w sukni z tego samego materiału, z którego uszyto jego płaszcze...

Historycy skłonni są jednak przypuszczać, że nazwa baszty pochodzi od cechu krawieckiego, któryłożył na wybudowanie baszty (wszak jedna z siedmiu szczecińskich bram nazywała się Pasławska od nazwiska kupca Benedictusa Passo, który za oszustwo w handlu zbożem w ramach kary wybudował przedbramie). A być może cech krawiecki był odpowiedzialny za obronę tego odcinka murów na wypadek oblężenia...

53°25'35"N 14°33'46"E | na mapie:B

Szczecin Zamek Książąt Pomorskich

W XII w. na Wzgórzu Zamkowym (Trzygława) książę pomorski Warcisław I wznosił pallatium. W 1345 r. książę Barnim III na miejscu drewnianego dworu Warcisława rozpoczął budowę Kamiennego Domu. Nie obeszło się bez komplikacji, gdyż szczecińscy mieszczanie zbrojnie wtargnęli na plac budowy, rozpędzili murarzy i zniszczyli

powstającą budowlę. Pod naciskiem sądu rozjemczego doszło do ugody i budowa Kamennego Domu została zakończona przy wydatnym udziale ukaranych w ten sposób krewkich mieszczan.

Kolejna ważna data w historii szczecińskiej rezydencji to 1474 r., kiedy władcą Pomorza Zachodniego został jedyny wówczas przedstawiciel dynastii Gryfitów - książę Bogusław X. Ustanowił on Szczecin stolicą państwa i siedzibą urzędów władzy centralnej. Decyzja ta pociągnęła za sobą konieczność rozbudowy książęcej siedziby, powstało wtedy dzisiejsze południowe skrzydło Zamku, tzw. Duży Dom. Ważnym okresem w historii zamku były czasy panowania księcia Jana Fryderyka (1573-1582), który dokonał renesansowej przebudowy rezydencji. Rozebrano wzniesiony przez Barnima III Kamienny Dom, a istniejące budynki rozbudowano, w wyniku czego powstała okazała budowla składająca się z czterech skrzydeł okalających duży dziedziniec.

Piąte, ostatnie skrzydło zamku zwane muzealnym lub mennicznym to dzieło księcia Filipa II (1606-1618), dokończone przez Franciszka I (1618-1620). Filip II, wielki miłośnik sztuki, zamierzał w nim wyeksponować gromadzone przez siebie obrazy, ryciny, rzeźby i woluminy. Na piętrze nad zbrojownią i wozownią znajdowała się biblioteka, a piętro wyżej "gabinet sztuki".

Po śmierci ostatniego z Gryfitów - Bogusława XIV (1637) - Pomorze, a tym samym szczeciński Zamek Książąt Pomorskich przeszedł w ręce Szwedów. Z rezydencji tętniącej życiem stał się prowincjonalną siedzibą władców Szwecji. W 1721 r. król pruski Fryderyk Wilhelm I wykupił Szczecin. Na zamku dokonano licznych zmian, niszcząc w ich trakcie piękne dekoracje. W XIX w. podczas kolejnych przebudów zdewastowano renesansowy wystrój zamku, przekształcono jego bryłę tworząc budowlę przypominającą raczej koszarę niż królewską rezydencję. Nowym porządkom nie oparła się nawet książęca krypta - na początku XIX w. na polecenie Fryderyka III w poszukiwaniu kosztowności zdewastowano książęce sarkofagi.

Dywanowe naloty na Szczecin w sierpniu 1944 r. uczyniły z zamku ruinę. Runęła większość ścian, spłonęło znajdujące się tu jeszcze wyposażenie. W powojennym polskim Szczecinie odbudowa siedziby Gryfitów, władców mających słowiańskie korzenie i przypuszczalnie spokrewnionych z dynastią Piastów, stała się sprawą wagi państwowej. Już w 1946 r. przystąpiono do prac zabezpieczających, przeprowadzono badania archeologiczne. Udało się zrekonstruować 5 spośród 14 wydobytych zabytkowych sarkofagów książąt pomorskich. Odbudowę rozpoczęto w 1958 r., a ostatecznie zakończono w 1985 r. Współczesnemu zamkowi nadano formę z okresu jego świetności, czyli czasów renesansowej rezydencji Jana Fryderyka i Filipa II.

Dziś zabytkowy zamek jest siedzibą wielu instytucji kulturalnych i dużą atrakcją turystyczną regionu. Między innymi mieści się tu warte obejrzenia Muzeum Zamku Książąt Pomorskich, Opera na Zamku, Biuro Wystaw Artystycznych, Centrum Informacji Kulturalnej, Turystycznej "Zamek" oraz Pracownia Archeologiczna. W zabytkowych wnętrzach i na dziedzińcach odbywają się liczne imprezy kulturalne, np. Wiosenne Koncerty Gitarowe czy Międzynarodowy Festiwal Chórny. Zamek znów tętni życiem, jak za dawnych dobrych czasów Bogusława X, Jana Fryderyka czy Filipa II.

Zamek Książąt Pomorskich
ul. Korsarzy 34, tel. 091 433 88 41
www.zamek.szczecin.pl

53°25'35"N 14°33'37"E | na mapie: C

Szczecin Kamienica Loitzów

Kamienica Loitzów jest jednym z piękniejszych zabytków Szczecina, stoi trochę na uboczu i często nie jest zauważana przez turystów. Została ona wybudowana w połowie XVI w., tj. w latach 1539 - 47, na polecenie Hansa II Loitza (Jana Łozicy), wieloletniego burmistrza miasta, kamienicę ukończyła jego żona Anna. Loitzowie należeli do najbogatszych kupców i bankierów europejskich. Na ich majątek składały się domy, spichlerze na Łasztowni, wielkie obszary ziemi na terenie miasta i Pomorza, Meklemburgii i Polski, wzbogacili się na handlu śledziami, solą i zbożem.

Pod koniec XVI w. nastąpił upadek finansowy Loitzów, związany z wymarciem dynastii Jagiellonów i upadku finansów. Po bankructwie i ucieczce Loitzów do Polski kamienicę przejęli książęta pomorscy, znajdowały się tam mieszkania dworzan. Podczas oblężenia miasta przez wojska szwedzkie w 1630 r. - silnie uciepiał dach budynku, który został odbudowany przez księżną pomorską Annę Croy, ostatnią przedstawicielką rodu Gryfitów. Po śmierci Bogusława IV, kamienica stała się własnością najpierw urzędników dworu szwedzkiego, później w XVIII w. należała do braci Dubendorów, którzy założyli w niej

cukiernię, nazywana wówczas była Dworem Dubendorów albo Domem Szwajcarskim.

W XIX wieku zaczęła się powolna dewastacja budynku. Nastąpiły bowiem przebudowy i nadbudowy kamienicy, zniszczono wówczas ozdobne szczyty, wnętrza pokryte rzeźbionymi drewnianymi stropami - podzielono całość na małe mieszkania czynszowe dla ubogiej ludności. Podczas II wojny światowej w r. 1944 w trakcie nalotów alianckich wnętrze kamienicy zastało całkowicie wypalone. Ocalały jedynie mury zewnętrzne, piwnice i klatka schodowa. Siedzibę Loitzów zaczęto odbudowywać w 1955 r. i jako pierwszy budynek po wojnie został całkowicie odremontowany i zrekonstruowany, w 1961 r. stał się siedzibą Liceum Plastycznego i jest nią do dnia dzisiejszego.

Patrząc na elewację widzimy przed wszystkim "krzywe okna" klatki schodowej czyli maswerki oraz kopię niewielkiego reliefu z piaskowca - przedstawiającego nawrócenie Szawła, oryginał dzieła z warsztatu Schencka Bethe obecnie znajduje się w zbiorach Muzeum Narodowego przy ul. Staromłyńskiej.

53°25'31"N 14°33'34"E | na mapie:D

Szczecin

Stary Ratusz

Stary Ratusz – gotycki, ceglany, z 2 poł. XV w., wzniesiony z wykorzystaniem murów z pocz. XIV w., przebudowany w stylu barokowym w latach 1617-1619,

potem w 1679 r., przekształcany w XIX i XX w., zniszczony w 1944 r., odbudowany w 1974 r. jako gotycki, w kształcie z XV w.

53°25'28"N 14°33'36"E | na mapie:E

Szczecin

Kościół św. Jana Ewangelisty

Gotycki kościół pofranciszkański, ceglany, wznoszony od ok. 1300 r., korpus nawowy ok. 2 poł. XIV w., odbudowywany po wojnie do 1958 r.

53°25'21"N 14°33'27"E | na mapie:F

Szczecin

Bazylika archikatedralna pw. św. Jakuba Apostoła

Ceglany, gotycki kościół katedralny wznoszony od końca XIII w., przebudowany na początku XIV w. i w 1 poł. XV w., odbudowany w latach 1690-1693, regotyzowany w latach 1892-1901, a po wojnie odbudowany (1971–1976).

53°25'29"N 14°33'22"E | na mapie:G

Szczecin

Kościół św. św. Piotra i Pawła

Kościół jest najstarszą świątynią Szczecina, wybudowano go w pierwszej połowie XIII wieku, na miejscu wcześniejszej drewnianej świątyni, spalonej w XII w. Jest to budowla salowa, wzniesiona z czerwonej cegły w stylu gotyckim.

Ciekawą ozdobą ścian zewnętrznych są maskarony - twarze mieszkańców średniowiecznego Szczecina. W pierwszej chwili patrząc na nie wydają się identyczne, ale po dokładnym przyjrzeniu się okazuje się, że każda twarz jest inna. Drugim ciekawym elementem znajdującym się na północnej ścianie kościoła jest skarbona jałmużnicza z XV w., z otworem dla datków. Po jej obu stronach znajdują się dwie płaskorzeźby z XIV w. z patronami kościoła: świętym Piotrem i świętym Pawłem.

Najciekawszą ozdobą świątyni jest plafon z 1703 r., dzieło Philippa Ernsta Eichnera. Plafon wykonany jest techniką olejną i pokazuje trzy sceny, które oddzielone są od siebie słowem "SANCTUS". Pierwsza scena przedstawia wizję końca świata, druga Sąd Ostateczny, trzecia szczęście zbawionych, plafon ma wymiary 27 x 3 m, całość ozdobiono złotymi liśćmi akantu. Od 1946 kościół należy do Kościoła Polskokatolickiego. W 1960 dokonano gruntownego remontu świątyni.

53°25'41"N 14°33'32"E | na mapie:H

Zdjęcia dodane przez (w kolejności): fot. J. Konik, fot. J. Konik, fot. M. Patalas, fot. J. Sawicki, fot. J. Sawicki, fot. J. Sawicki, fot. J. Konik, fot. J. Konik

Trasa dodana przez: iwmali

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
niedziela 05 maja 2024 04:58:54